

РЕШЕНИЕ

№ 3399

гр. София, 01.11.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 01.10.2010 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Юлия Раева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Поповска, като разгледа дело номер **5741** по описа за **2010** година докладвано от съдия Юлия Раева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Г. А. С. от гр. С., жк „Овча купел”, бл. 601, вх. А срещу Решение от 22.06.2010 г. по НАХД № 1342/2010 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 98-ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № 149745/07.01.2010 г., издадено от началник АНД отдел „Пътна полиция” при С., с което на Г. А. С. са наложени административни наказания глоба в размер на 250 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца по чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) и са отнети 12 контролни точки на основание Наредба № Из-1959 от 2007 г.

В съдебно заседание процесуалният представител на касатора поддържа жалбата на изложените в нея основания. Моли да бъде отменено обжалваното решение и вместо него съдът да постанови друго, с което да отмени НП.

Ответникът по касационната жалба, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Представителят на С градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна и моли да бъде оставено в сила решението на СРС.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на

страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срок, от процесуално легитимирано лице, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Въз основа на събрания доказателствен материал районният съд е приел за установено, че на 11.12.2009 г., около 23,24 часа, касаторът С. управлявал лек автомобил „Сеат Ибиза” с ДК № СА 6580 МА в гр. С. по бУ. „Ботевградско шосе”, с посока на движение изход гр. С., когато срещу бензиностанция “ОМВ” - Враждебна св. К С С засякъл с техническо средство радар „TR4”, фабр. № 367, че се движи със скорост от 110 км/ч и го спрял за проверка. Жалбоподателят се движел в крайната лява лента за неговата посока на движение, като нямало други автомобили на пътното платно в този момент. Засечената скорост била показана на водача и св. С му съставил АУАН № 149745/11.12.2009 г. за това, че управлява МПС с превишена скорост, а именно 110 км/ч, при максимално разрешена за населено място от 50 км/ч, което квалифицирал като нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, който го подписал като вписал възражение защо не бил спрял движещият се зад него автомобил.

Въз основа на така съставения акт, при идентично словесно описание на извършените нарушения и посочване като нарушени разпоредбите на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП и чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, на 07.01.2010 г. е издадено процесното наказателно постановление, с което на С. е наложено административно наказание глоба в размер на 250 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Същото е връчено лично на нарушителя на 11.01.2010 г.

Изложената фактическа обстановка съдът е приел за установена въз основа на показанията на св. К С С, които е кредитирал изцяло като логични, последователни, непротиворечиви, незаинтересовани и подкрепени от останалите писмени доказателства. Съдът е посочил, че свидетелят пряко и непосредствено е възприел движещия се автомобил на С., който е бил самостоятелно на пътното платно в този момент. Свидетелят е възприел засечената в същия момент скорост на движение, която е отнесъл именно към автомобила на жалбоподателя, като единствен на пътното платно, от което се извежда логичният и несъмнен извод, че именно С. е управлявал автомобила си със засечената скорост. Съдът е приел, че представената разпечатка от радар TR-4 с фабр. № 367 за 11.12.2009 г. напълно подкрепя показанията на св. С и въз основа на нея се установява, че на посочената дата и час е засечена именно тази скорост.

Съдът не е кредитирал показанията на св. Г Й Ф по съображения, че същата като приятелка на С. спомага за възприемането на изградената от него защитна версия. Същите противоречат на непосредствено възприетото от контролния орган обстоятелство, че именно С. е управлявал с фиксираната от техническото

средство скорост. Съдът е посочил, че дори да се възприеме лансираната от жалбоподателя и св. Ф версия за наличието на “син джип с номер 8888”, то и според възражението в акта, и според свидетелските показания на св. Филипова, той се е движел зад автомобила на С., от което следва изводът, че не е бил с по-висока скорост от неговата, тъй като го е изпреварил едва след като той е преустановил движението си по нареждане на контролните органи.

От правна страна районният съд е приел, че актът и наказателното постановление са издадени от компетентни органи съгласно чл. 189, ал. 1 и ал. 4, вр. Заповед № 1-3-993/04.06.2009 г. на министъра на вътрешните работи, в рамките на установените срокове по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН. В хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила, водещи до опорочаване на същото и ограничаващи правото на защита на нарушителя. Точно и ясно са посочени времето и мястото на извършване на нарушението, както и обстоятелствата, при които е осъществено.

Въз основа на установената фактическа обстановка съдът е приел, че касаторът е осъществил от обективна и субективна страна нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, като не е изпълнил задължението си при избиране скоростта на движение на управляваното пътно превозно средство да не превишава максимално допустимата скорост за движение на леки автомобили в населено място от 50 км/ч. Действителната скорост, с която жалбоподателят е управлявал автомобила си, е установена с годно средство за техническо измерване на скоростта. Движейки се с 110 км/ч касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДВП, като е превишил тази скорост с 60 км/ч. От субективна страна съдът е обосновал, че деянието е извършено при форма на вина пряк умисъл, тъй като нарушителят е съзнавал, че се движи със скорост над допустимата за населено място и че застрашава обществените отношения, свързани с осъществяване на транспорта (общественоопасния характер на деянието и последиците му), като същият е целял настъпването им.

Съобразно чл. 218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон.

Доводите на касатора, че районният съд е извел неправилни изводи от фактическа страна, не могат да бъдат споделени. Правилно районният е кредитирал свидетелските показанията на св. С, тъй като същите са непротиворечиви и последователни. Настоящият съдебен състав споделя също така изложените съображения от районния съд за това, че не следва да бъдат кредитирани показанията на св. Ф, тъй като от тях се прави извод за заинтересованост.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът е достигнал до правилни изводи от правна страна, като е изложил подробни мотиви за това, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, в съответната форма и при

спазване процесуалноправните разпоредби. В настоящия случай както актът, така и наказателното постановление са издадени от надлежно оправомощени лица видно от Заповед № 1-3-993/04.06.2009 г. на министъра на вътрешните работи. Обжалваното НП и АУАН, въз основа на който е издадено, съдържат всички необходими реквизити съгласно чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. При издаването на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Актът е съставен в присъствието на свидетел очевиден на нарушението и е предявен незабавно на нарушителя.

Правилни са изводите на районния съд, че при издаването на НП не са допуснати нарушения на материалния закон. Съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП при избиране скоростта на движение на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава 50 км/ч за населено място. Движейки се с 110 км/ч касаторът е нарушил забраната на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, като е превишил тази скорост с 60 км/ч, с което е осъществил състава на описаното в АУАН и НП административно нарушение по чл. по чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд съгласно чл. 220 от АПК, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка настоящият съдебен състав съобрази, че това решение е произнесено от компетентен съд в рамките на правомощията му и е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол. Районният съд е постановил обжалваното решение след задълбочен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при което е извършено. Мотивиран така, настоящият състав намира също така, че обжалваното решение е правилно. По изложените съображения съдът не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд С.-град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 22.06.2010 г. по НАХД № 1342/2010 г. по описа на С районен съд, НО, 98-ми състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

